

פרשת "אלה הדברים" הוא בפרשת בלק דף קפ"ו ע"א ושם ביתו וכך הסכימו הקדמונים

פרשת ואתחנן (דף ר"ט ע"א)

וְאַתְחַנֵּן אֶל יְיָ בָּעֵת הַהִיא לֵאמֹר. (דברים
ג) אֲדַנְיִי יְהוָה אַתָּה הַחֲלוֹת
לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ וְגו'. רבי יוסי פתח, (ישעיה
 לח) **וַיִּסַּב חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֶל**
יְיָ. תָא חֲזִי, פָּמָה הוּא חִילָא תְקִיפָא
דְּאוּרִייתָא, וְכַמָּה הוּא עֲלָאָה עַל פְּלָא. דְּכָל
מָאן דְּאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא, לָא דְחִיל מְעַלְאִי
וְתַתְּאִי. וְלֹא דְחִיל מְעַרְעוּרִין בִּישִׁין דְּעַלְמָא.
בְּגִין דְּאִיהוּ אַחִיד בְּאִילָנָא דְּחַיִּי, וְאַכִּיל מִנֵּיהּ
בְּכָל יוֹמָא.

דְּהָא אוּרִייתָא אוּלִיף לִיה לְבַר נֶשׁ, לְמִיּהוּף
בְּאַרְח קְשׁוּט. אוּלִיף לִיה עֵיטָא הֵיךְ
יְתוּב קָמִי מְאַרְיָה (לְבַטְלָה לְהֵיאַר עֲנָה). וְאַפִּילוּ
יְתַגְזֹר עָלֶיהָ מוֹתָא, פְּלָא יְתַבְטַל וַיִּסְתַּלַּק
מִנֵּיהּ, וְלֹא שְׂרִיא עֲלוּי. (עֵיטָא דְּבַר נֶשׁ כְּהֵא
עַלְמָא) וְעַל דָּא בְּעֵי לְאַשְׁתַּדְּלָא בְּאוּרִייתָא
יִמְמָא וְלִילִי, וְלֹא יְתַעְדֵי מִנָּה, הֵדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (יהושע א) וְהִגִּית בּוֹ יוֹמָם וְלַיְלָה. וְאִי
אַעְדֵי מִינֵיהּ אוּרִייתָא, אוּ אַתְפַּרֵּשׁ מִנָּה, כְּאַלוּ
אַתְפַּרֵּשׁ מִן חַיִּי.

תָּא חֲזִי, עֵיטָא דְּבַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ סְלִיק
בְּלִילְיָא עַל עַרְסִיָּה, בְּעֵי לְקַבְּלָא עָלֶיהָ
עוֹל מְלֻכוּתָא דְּלַעֲלִילָא, בְּלִבָּא שְׁלִים.
וְלֹאֲקַדְמֵי לְמִימְסַר גְּבִיָּה פְּקֻדוֹנָא דְּנַפְשִׁיָּה.
וְהָא אוּקְמוּהָ, בְּגִין דְּכָל עַלְמָא טַעְמִין טַעְמָא
דְּמוֹתָא, דְּהָא אִילָנָא דְּמוֹתָא שְׂרִיא בְּעַלְמָא,

וְכָל רוּחֵי דְּבְנֵי נֶשְׁא נְפָקִין, וְסְלָקִין וְאַתְטַמְרִין (ס"א וְאַתְמַסְרִין) גְּבִיָּה. וּבְגִין
דְּאֵינוּן בְּפְקֻדוֹנָא, פְּלֵהוּ תִּיבִין לְאַתְרֵיהוּ.

תָּא חֲזִי, כַּד אַתְעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוֹת לִילְיָא, וְכַרוּזָא נְפִיק. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

וְאַתְחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת הַהִיא
לֵאמֹר. אֲדַנְיִי יְהוָה אַתָּה
הַחֲלוֹת לְהִרְאוֹת אֶת עַבְדְּךָ וְגו'.
 רבי יוסי פתח, (ישעיה לח) **וַיִּסַּב**
חֲזַקְיָהוּ פָּנָיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל
אֶל ה'. בא וראה פמה הוא
 הפח החזק של התורה וכמה
 הוא עליון על הכל, שכל מי
 שמשתדל בתורה, לא פוחד
 מעליונים ותחתונים, ולא פוחד
 ממקרים רעים של העולם,
 משום שהוא אוחז בעץ החיים
 ואוכל ממנו בכל יום.

שהרי התורה מלמדת את האדם
 ללכת בדרך אמת, מלמדת אותו
 עצה איך ישוב לפני רבונו (לבטל
 לאותה הנורה), ואפלו שתגזר עליו
 מיתה - הכל יתבטל ויסתלק
 ממנו ולא ישרה עליו. (עצה של אדם
 בעולם הזה) ועל כן צריך להשתדל
 בתורה יומם ולילה ולא יזוז
 ממנה, זהו שכתוב (יהושע א)
 והגית בו יומם ולילה. ואם מזוז
 ממנו את התורה או נפרד ממנה,
 פאלו נפרד מן החיים.

בא וראה, עצה של האדם,
 כשהוא בלילה על מטו, צריך
 לקבל עליו על מלכות של
 מעלה בלב שלם, ולהקדים
 למסר אליו פקדון נפשו. והרי
 פרשוה, משום שכל העולם
 טועמים טעם המות, שהרי
 עץ המות שרוי בעולם, וכל
 רוחות בני אדם יוצאות ועולות
 ומתחבאות (נמסרה) אצלו. ומשום
 שהן בפקדון, כלן שבות
 למקומותיהן.

בא וראה, כשמתעוררת רוח

וּבְגִין דְּאֵינוּן בְּפְקֻדוֹנָא, פְּלֵהוּ תִּיבִין לְאַתְרֵיהוּ.

תָּא חֲזִי, כַּד אַתְעַר רוּחַ צְפוֹן בְּפִלְגוֹת לִילְיָא, וְכַרוּזָא נְפִיק. וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

צפון פחצות הלילה, וכרוז יוצא, והקדוש ברוך הוא בא לגן עדן להשתעשע ברוחות הצדיקים, אז מתכוננים (מתעוררים) כל בני המלכה וכל בני ההיכל לשבח את המלך הקדוש. ואז כל אותם פקדונות של הרוחות שנמסרו בידה, את כלם משיב לבעליהם. ורב בני העולם מתעוררים באותה שעה, והרי פקדון של כלם משיב אליהם.

אותם שבני ההיכל העליון עומדים בעמדם מתעוררים, משתדלים בתשבחות התורה, ומשתתפים בכנסת ישראל עד שמאיר היום. כשמגיע הבקר, היא וכל בני ההיכל (המלך), כלם באים למלך הקדוש, והם נקראים בני המלך והמלכה, והרי פרשה.

כשמגיע הבקר צריך לנקות עצמו בכל ולחגר כלי מלחמתו להשתדל עם המלך הקדוש, שהרי בלילה השתדל במלכה. כעת בא עם המלכה לזוג אותה עם המלך.

בא לבית הכנסת, מטהר עצמו בקרבנות, משבח בתשבחות דוד המלך, אוחז תפלין בראשו (כידו ובראשו) וציצית בכנפיו, אומר "תהלה לדוד". והרי פרשה, מתפלל תפלה לפני רבונו, בתפלה צריך לעמד, כמו (בזווג) מלאכים העליונים, להתחבר עמם, שהם נקראים העומדים, כמו שנאמר (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העמדים, ולכונן רצונו לפני רבונו, ויתבע בקשתו.

בא וראה, בשעה שאדם קם פחצות הלילה ממטותו להשתדל בתורה, הפרוז קורא עליו ואומר: (תהלים קלד) הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העמדים בבית ה'

הוא אתי לגנתא דעדן לאשתעשעא ברוחיהון דצדיקיא, כדין מתכווני (נ"א מתערי) כל בני מטרוניתא, וכל בני היכלא, לשבחא ליה למלכא קדישא. וכדין כל אינון פקדונין דרוחין דאתמסרן בידה, כלהו אתיב למאריהון. ורופא דבני עלמא מתערין בהיא שעתא, והא פקדוניה דכלהו אתיב לגבייהו.

אינון דבני היכלא עלאה קיימי בקיומיהו, מתערי משתדלי בתושבחתא דאורייתא, ומשתתפי בכנסת ישראל, עד דנהיר יממא. כד אתי צפרא, היא, וכל בני היכלא (דמלכא) כלהו אתיין לגבי מלכא קדישא, ואינון אקרון בנין דמלכא ומטרוניתא. והא אוקמוה.

כד אתי צפרא, בעי לנקאה גרמיה בכלא, ולמיזן זייניה, לאשתדלא עם מלכא קדישא, דהא בליליא אשתדל במטרוניתא. השתא אתיא עם מטרוניתא, לזווגא לה עם מלכא.

אתי לבי כנישתא, מדפי גרמיה בקרבנין, משבח בתושבחתיהו דדוד מלכא. אחיד תפלין ברישיה, (ס"א בדיה וברישיה) וציצית בגדיה, אומר תהלה לדוד. והא אוקמוה, צלי צלותא קמי מאריה, בצלותא בעי למיקם, כגוונא (ס"א כוונא) דמלאכי עלאי, לאתחברא בהדייהו, דאינון אקרון העומדים, כמה דאת אמר, (זכריה א) ונתתי לך מהלכים בין העומדים. ולכוונא רעותיה קמי מאריה, ויתבע בעותיה.

תא חזי, בשעתא דבר נש קאים בפלגות ליליא מערסיה, לאשתדלא באורייתא, פרוזא קארי עליה ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו